

Arrest

nr. 104 221 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 21 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MARIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 april 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 21 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van

artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 6 april 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.04.2010 werd ingediend door :

H(...) N(...) nationaliteit: Algerije geboren te Constantine

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op problemen die ze in haar land van herkomst heeft mogen ondervinden-problemen met haar huwelijk, en als feitelijk gescheiden vrouw als ook problemen die verband houden met de actuele situatie in Algerije. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere beweringen staven. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs aan te brengen van de problemen waarop ze zich beroept. Deze argumenten kunnen dus niet als een buitengewone omstandigheid aangemerkt worden. Betrokkene stelt ook dat ze geen financiële middelen heeft om terug te keren naar Algerije om daar een normale procedure te doorlopen. Aangezien zij deze bewering met geen enkel bewijsstuk aantoot, werd dit argument niet in het voordeel van betrokkene weerhouden. De enkele bewering over geen financiële middelen te beschikken is op zich onvoldoende om aangemerkt te worden als een bijzondere omstandigheid.

Betrokkene beroept zich ook op haar verblijf bij haar ouders. Aangezien zij geen bewijzen voorlegt die dit ondersteunen, zoals een bewijs van de verwantschapsband, werd dit argument niet in het voordeel van betrokkene weerhouden.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene in België verblijft, Frans spreekt en werkbereid zou zijn), behoren tot de gegrondheid, en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaande wetgeving, hetzij toekomstige, welke haar in haar situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf...” Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.”

1.3 De gemachtigde van de staatssecretaris neemt ten aanzien van de verzoekster tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 6 april 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan N(...) H(...)

geboren te Constantine (Algerije),

van ALGERIJE nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 06/05/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing- voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht met als onderdeel de onderzoeksplicht. Ze licht het middel als volgt toe:

“Ten onrechte beroept de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich telkens op een gebrek aan bewijs van de voorgelegde elementen die verzoekster aanhaalde als buitengewone omstandigheid waarom verzoekster haar aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure.

Vooreerst stelt de Staatsecretaris ten onrechte: “Betrokkene beroept zich op problemen die ze in haar land van herkomst heeft mogen ondervinden - problemen met haar huwelijk, en als feitelijk gescheiden vrouw als ook problemen die verband houden met de actuele situatie in Algerije. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere beweringen staven. “ Dat de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zijn onderzoeksplicht als onderdeel van zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft in deze. Dat de staatssecretaris maar al te goed weet dat er in Algerije zeer extremistische strekkingen bestaan en dat een feitelijke gescheiden vrouw met West-Europese levensstijl niet welkom is in de Algerijnse samenleving, zodat het voor verzoekster onmogelijk is om naar Algerije terug te keren. Dat de staatssecretaris - indien hij dit niet wist - dit gerust had kunnen controleren bij de Buitenlandse zaken en zij dit hem zouden bevestigd hebben. Dat dit behoort tot de onderzoeksplicht van de staatssecretaris. Dat het weinig redelijk is gewoon te stellen dat verzoekster niet bewezen heeft dat ze als feitelijk gescheiden vrouw niet welkom is in Algerije, terwijl dit feiten zijn die algemeen gekend zijn maar die de Algerijnse overheid uiteraard niet op papier zal zetten, zodat geschreven bewijs hiervan onmogelijk is.

Vervolgens stelt de staatssecretaris ten onrechte: “Betrokkene stelt ook dat ze geen financiële middelen heeft om terug te keren naar Algerije om daar een normale procedure te doorlopen. Aangezien zij deze bewering met geen enkel bewijsstuk aantoonde, werd dit argument niet in het voordeel van betrokkene weerhouden. De enkele bewering geen financiële middelen te beschikken is op zich onvoldoende om aangemerkt te worden als een bijzondere omstandigheid. ”

Dat de staatssecretaris alhier opnieuw niet correct en onredelijk motiveert. Dat verzoekster zich immers niet enkel op het gebrek aan financiële middelen beriep doch tevens op de actuele situatie in Algerije tegenover feitelijk gescheiden vrouwen, alsook op haar ouders die in België wonen en zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Dat de staatsecretaris bovendien onredelijk is door te stellen dat verzoekster moet aantonen dat ze geen financiële middelen heeft. “Niets” kan men immers onmogelijk bewijzen...; negatief bewijs kan niet worden aangebracht.

Tenslotte stelt de staatssecretaris ten onrechte: “betrokkene beroept zich ook op haar verblijf bij haar ouders. Aangezien zij geen bewijzen voorlegt die dit ondersteunen, zoals een bewijs van verwantschapsband, werd dit argument niet in het voordeel van betrokkene weerhouden. ” Dat de staatssecretaris nochtans perfect in het rijksregister had kunnen nakijken of haar ouders ingeschreven zijn op hetzelfde adres waarop verzoekster verblijft. Dat de staatssecretaris zelfs bewijs van verwantschap had kunnen opvragen. Dat verzoekster noch haar ouders werden gehoord, noch mochten verzoekster of haar ouders verzoek ontvangen tot het voorleggen van het nodige bewijs hieromtrent. Dat de staatssecretaris aldus duidelijk zijn onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en op onredelijke wijze , gelet op bovenstaande feiten en middelen beslist heeft dat er geen buitengewone omstandigheid is waarom verzoekster de aanvraag tot verblijf niet kon indienen in Algerije.

Het eerste middel is ernstig.”

2.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het

buitenland. Verder stelt de eerste bestreden beslissing dat de verzoekster geen bewijzen voorlegt die haar loutere beweringen omtrent haar problemen in Algerije, haar financiële middelen en het verblijf bij haar ouders staven.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. De motieven zijn afdoende.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen blijkt niet.

2.1.2 Waar de verzoekster een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die ten grondslag liggen aan de eerste bestreden beslissing. *In casu* wordt dus een onderzoek gevoerd in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die de verzoekster indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de verzoekster, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd is te verblijven, om er haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

De verzoekster betoogt dat de verweerder zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft aangezien deze van oordeel is dat de verzoekster geen bewijzen voorlegt die haar beweringen staven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoert dat zij als feitelijk gescheiden vrouw problemen zal ondervinden in Algerije, wat er samen met de actuele situatie in haar land van herkomst toe leidt dat zij niet kan terugkeren om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen. Daarnaast voert de verzoekster aan dat zij in België een gezinsleven geniet, daar zij verblijft bij haar ouders. De verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoekster nalaat bewijzen te voegen die deze beweringen ondersteunen.

In het voorliggend verzoekschrift betoogt de verzoekster dat de verweerder de mogelijkheid had om haar beweringen omtrent de situatie in Algerije af te toetsen bij de dienst Buitenlandse Zaken of om het rijksregister na te kijken en een bewijs van verwantschap op te vragen teneinde de samenwoning met haar ouders te bevestigen.

De Raad merkt op dat de beoordeling van de regelmatigheid van een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, dient te geschieden aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het tijdstip van de betrokken beslissing. Het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat - het weze benadrukt - een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. Het staat dan ook vast dat de bewijslast *in casu* op de verzoekster rust en dat zij niet dienstig kan aanvoeren dat de verweerder ertoe gehouden is bewijzen voor haar beweringen te vergaren. Hieruit vloeit voort dat de verweerder er ook niet toe gehouden is de verzoekster te verzoeken om de nodige informatie te verschaffen. Van enige onderzoeksplicht die verder zou reiken dan het in rekening nemen van de elementen die in de verblijfsaanvraag werden aangebracht, is dan ook *in casu* geen sprake.

De verzoekster lijkt tevens van mening te zijn dat zij gehoord moest worden door de verweerder. De Raad benadrukt dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, niet onderworpen zijn aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De eerste bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot

verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze aanvoeren dat zij gehoord diende te worden. (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). Bijkomend kan samen met de verweerder worden opgemerkt dat de hoorplicht geenszins impliceert dat de verzoekster mondeling dient te worden gehoord, het is voldoende dat de verzoekster de mogelijkheid heeft gehad om haar inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. Bij beslissingen die uitspraak doen over een aanvraag om een bepaald voordeel te bekomen, staat het ook aan de aanvrager om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de aanvraag te stofferen van de nodige elementen en stukken derwijze dat de verweerder met kennis van zaken zijn beslissing kan nemen. De verzoekster kan *in casu* dan ook niet voorhouden dat de verweerder de leemtes in haar eigen aanvraag op deze of gene wijze diende aan te vullen. De verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in het kader van de kwestieuze verblijfsaanvraag niet of onvoldoende in de mogelijkheid werd gesteld om de door haar als relevant geachte elementen op nuttige wijze voor te leggen aan het bevoegde bestuur.

Waar de verzoekster stelt dat een geschreven bewijs van haar situatie in Algerije onmogelijk te verkrijgen is aangezien de Algerijnse overheid de problemen in haar land weigert te erkennen, merkt de Raad op dat de verzoekster zich blijkens de stukken van het administratief dossier in haar aanvraag heeft beroepen op de algemene situatie en de situatie van feitelijke gescheiden vrouwen in haar land van herkomst. Om dergelijke elementen aannemelijk te maken is het niet vereist is dat de verzoekster documenten voorlegt die opgesteld zijn door de Algerijnse overheid. De situatie in een land kan tevens aangetoond worden aan de hand van informatie vervat in recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van publiek toegankelijke regeringsbronnen. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekster zich in haar aanvraag heeft beperkt tot loutere beweringen, zonder echter enig begin van bewijs voor te leggen. Er kan de verweerder te dezen dan ook geen onzorgvuldig handelen of onredelijkheid worden verweten.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de eerste bestreden beslissing berust op een incorrecte feitenvinding of dat zij op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

2.1.3 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekster maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt kennelijk onredelijk zouden zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel werd niet aangetoond.

2.1.4 Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel - gericht tegen de beide bestreden beslissingen - voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekster woont thans bij haar ouders die reeds jaren in België wonen en zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Verzoekster heeft hier haar familieleven en van haar familie kan niet verwacht worden dat deze haar zouden volgen naar Algerije. De ouders van verzoekster hebben hier hun inkomen en sociale leefkring. In Algerije is er niets meer. Hier kunnen de ouders van verzoekster verzoekster bij staan ook financieel en verzoekster heeft dat nodig.

Op vandaag is verzoekster nog steeds gehuwd met de heer Aib en ook de problemen binnen dit huwelijk kunnen niet op de één of andere manier opgelost worden indien verzoekster uitgedreven wordt naar Algerije. Bovendien zit verzoekster dan ver van haar familie die haar niet kan ondersteunen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, maakt een schending uit van het recht op gezinsleven van verzoekster ex artikel 8 EVRM. Een gezinsleven dat verzoekster nu hard nodig heeft, gelet op de zware problemen in haar huwelijk.”

De verzoekster betoogt dat het voor haar onmogelijk is om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in Algerije aangezien ze haar gezin in België heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, voert de verzoekster enerzijds aan dat zij bij haar ouders in België woont en anderzijds dat zij nog steeds gehuwd is met de heer A(...). Zij stelt dat haar ouders de Belgische nationaliteit hebben en dat zij een inkomen en een sociaal leven hebben in België waardoor niet van hen verwacht kan worden dat zij naar Algerije terugkeren. Met betrekking tot haar echtgenoot, stelt de verzoekster dat de problemen in haar huwelijk niet kunnen worden opgelost indien zij terug dient te gaan naar Algerije.

De verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat de uiteenzetting van de verzoekster niet volstaat om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk te maken.

De Raad merkt op dat uit de voorliggende gegevens blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekster meerderjarig was op het moment van de bestreden beslissingen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld wanneer de afstammingsband of de partnerrelatie wordt aangetoond, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (bv. *Onur tegen het Verenigd Koninkrijk*, arrest van 17 februari 2009, nr. 27319/07, par. 45; *A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk*, arrest van 12 januari 2010, nr. 47486/06, par. 32; beide: www.echr.coe.int) kan worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "*further elements of dependency involving more than the normal emotional ties*" (vrije vertaling: "*bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden*") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM houdt de Raad rekening met de indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De beoordeling of er sprake is van het genoemde gezinsleven vindt plaats op grond van de feitelijke situatie zoals die bestond ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekster voegt dienaangaande nationaliteitsbewijzen en een uittreksel uit het bevolkingsregister bij met betrekking tot haar ouders. Uit deze stukken blijkt dat beweerde ouders van de verzoekster zijn ingeschreven op het adres O(...) 9 te Gent, en dit sedert 31 mei 2011. De verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs bij waaruit haar verblijfplaats ten tijde van de bestreden beslissingen kan blijken. Op de eerste bestreden beslissing wordt een ander verblijfsadres vermeld dan het adres waar de beweerde ouders van de verzoekster blijken de door haar gevoegde stukken zijn ingeschreven. Dit adres is hetzelfde adres als door de verzoekster in haar verblijfsaanvraag van 26 april 2010 werd

aangegeven en is bovendien ook het adres dat de verzoekster in het thans voorliggende verzoekschrift opgeeft als haar verblijfsadres. De verzoekster brengt dan ook geen enkel gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat zij daadwerkelijk samenwoont met haar beweerde ouders. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkenen zouden hebben samengewoond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissingen. Op grond van de loutere bewering van verzoekster dienaangaande, kan de Raad niet aannemen dat de verzoekster en haar beweerde ouders samenwoonden op het moment van de bestreden beslissingen. Bovendien legt de verzoekster ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot de afstammingsband tussen haar en haar beweerde ouders. De verzoekster maakt evenmin concreet aannemelijk dat er tussen haar en haar beweerde ouders een graad van afhankelijkheid bestaat die de gewone affectieve banden tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgt. De verzoekster beweert wel financieel afhankelijk te zijn van haar beweerde ouders, maar zij voegt geen enkel stuk toe die deze financiële afhankelijkheid kan staven. Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geen enkel daadwerkelijk gegeven bijgebracht dat de vereiste graad van afhankelijkheid kan aantonen. De loutere beweringen van de verzoekster in deze aanvraag tonen geenszins op voldoende wijze aan dat er tussen haar en haar beweerde ouders een meer dan gewone afhankelijkheidsband bestaat. De verzoekster verklaart bovendien dat zij in 2010 naar België is gekomen, dit is dus op 28-jarige leeftijd. Tevoren beschikte zij over een verblijfsrecht in Frankrijk. Uit de stukken die de verzoekster bij het verzoekschrift voegt blijkt althans dat zij van september (moeilijk leesbaar) 2008 tot september 2009 verblijfsgerechtigd was in Frankrijk. Van de echtelijke problemen die de verzoekster er blijkens haar aanvraag toe brachten naar België te komen en van het feit dat zij gehuwd was of nog steeds gehuwd zou zijn met de heer A(...)K(...), ligt geen enkel begin van bewijs voor. De loutere verklaring van de verzoekster dat zij wegens haar echtelijke problemen afhankelijk zou zijn van haar ouders, is dan ook niet afdoende om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. De door de verzoekster aangevoerde omstandigheden, wat daar ook van zij, wijzen niet op een dusdanig bijzondere afhankelijkheid tussen de verzoekster en haar ouders dat moet worden aangenomen dat tussen hen "*more than the normal emotional ties*" bestaan. Uit het geheel van de bovenstaande vaststellingen volgt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat tussen haar en haar beweerde ouders een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat.

In zoverre de verzoekster zich tevens zou beroepen op een gezinsleven met haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat de verzoekster zich blijkens de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift zelf als een feitelijk gescheiden vrouw beschouwt. Bovendien ligt geen enkel bewijs voor van de huwelijksband tussen de verzoekster en de heer A(...)K(...). Enig gezinsleven tussen beiden is dan ook geenszins aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizenddertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DE GROOTE